

LECTURA

El BOSC del Nord

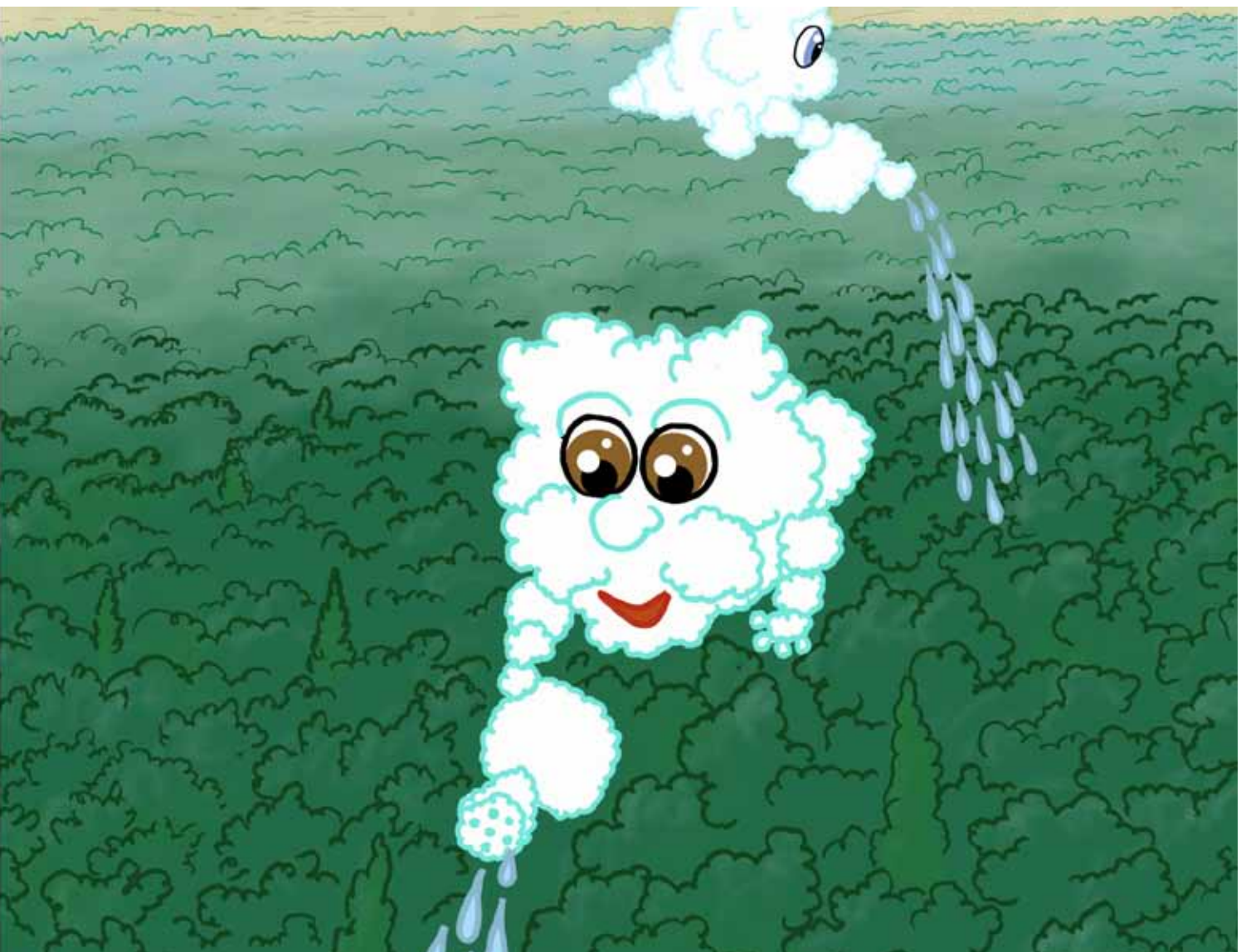
El Bosc del Nord era el més conegut de tot el comtat per tindre els arbres més alts, les praderies més verdes i les flors més boniques.

Tot això era possible gràcies a un conjunt de núvols que es dedicava cada dia a recórrer-lo i a descarregar l'aigua sobre ell. Estaven molt ben organitzades, el Consell de Núvols s'encarregava de distribuir-les per tot el territori. Així aconseguien grans resultats.

Però el més important era que, gràcies al seu treball, el Bosc estava detenint un gran perill: el Desert Marró.

El Desert estava situat en un dels bords del Bosc del Nord, com un gran monstre famolenc, esperava impacient per a engolir-se amb les seues arenes tot el verd que trobara al seu pas. El Consell de Núvols deia que l'única cosa que el detindria seria mantindre el bosc molt humit, l'aigua era la seua major enemiga.

Nuba, era una dels núvols encarregats de regar el bosc. Li encantava el seu treball perquè podia volar junt amb els pardals i recórrer-lo sencer. Es coneixia tots els seus racons.

No obstant això, mai s'havia acostat fins al Desert Marró. Deien que era molt perillós, que la temperatura era tan alta que si un núvol creuava el seu espai desapareixeria immediatament. Un dia va pensar: “Serà veritat que els núvols s’assequen quan travessen el feliç desert? Vaig a veure” I assabentat que faria una cosa que no estava bé, va viatjar fins allí.

Quan va arribar al final del bosc es va trobar amb un paisatge totalment diferent. Ni rastre d’arbres, ni d’arbustos, ni de flors...només arena!

Va avançar un poc més i va notar com la temperatura pujava sense parar. Nuba suava i suava.

“Serà veritat que és molt perillós? Aguantaré esta calor?” Però va decidir que si hi havia arribat, havia de continuar. De sobte, una veu va cridar la seua atenció:

- Eh, hola, hola!

Nuba va mirar el sòl però no va veure a ningú.

- Hola! Estem ací! Ací baix!

Nuba va tornar a mirar esta vegada amb més atenció. Llavors les va veure; eren dos xicotetes plantes de color verd, tot just tres fulls cada una. Nuba, amb molt atenció, es va acostar a elles.

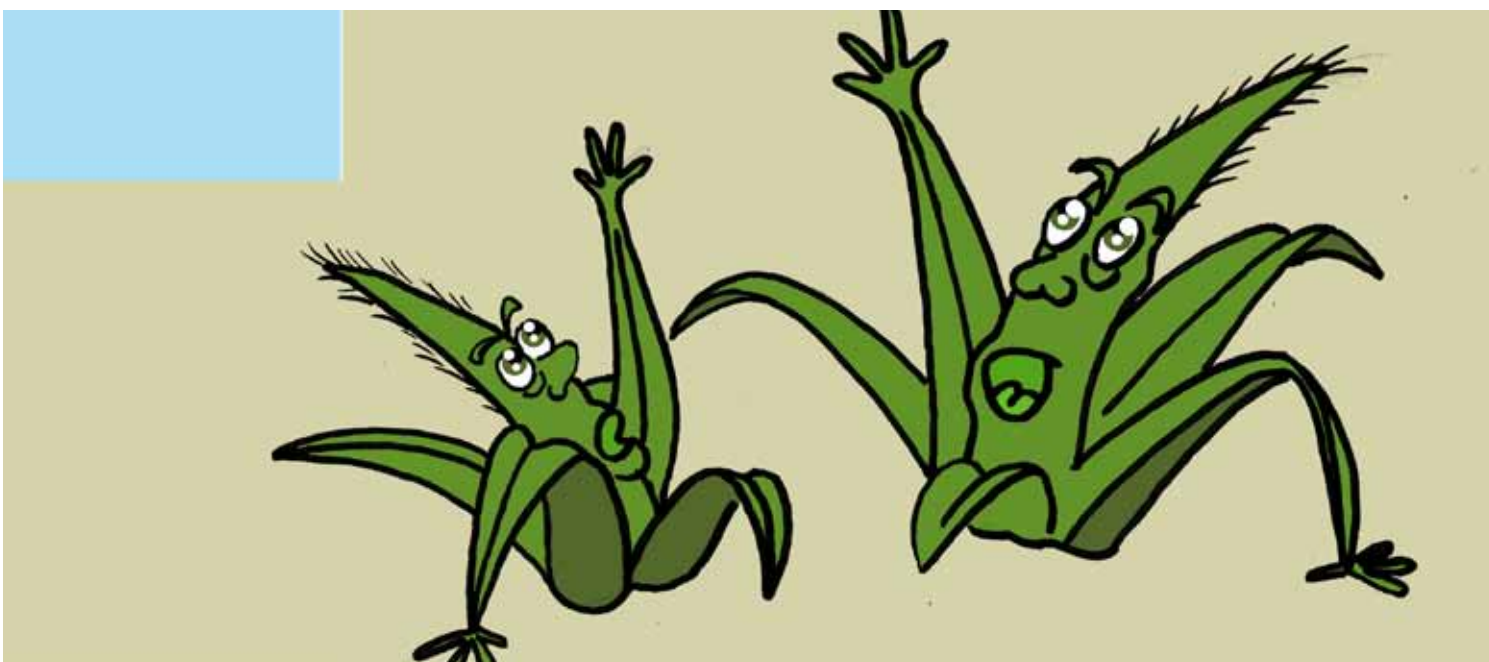
- És molt rar veure un núvol per estos paratges, què et porta per ací? -li va dir Sol, la més alta.

- Només volia conèixer el Desert Marró i comprovar si és veritat tot el que contenen sobre ell.

- I que contenen? -li va preguntar la seua germana menuda, Daria.

- Doncs, que és un lloc tan calorós que ningú pot viure en ell. Tot se seca.

- Ha, ha, ha! -van riure- Nosaltres vivim ací i no ens hem assecat! Però tens raó, per a estar en el desert hem hagut d’adaptar-nos. Ací no aconseguiria viure qualsevol planta

Nuba va descobrir, llavors, que les plantes del desert eren especials. Ningú podia creure que pogueren sobreviure tants dies al sol sense rebre ni una mica d'aigua!

- Nosaltres emmagatzemem amb molta cura les gotes de pluja. Mira les nostres arrels; no són profundes com les d'altres plantes, sinó que estan molt prop de la superfície del sòl per a aprofitar millor la humitat i poder mantindre'ns vives -va dir la primeta.

- Estem preparades per a continuar creixent i no assecar-nos. Durant tota la nostra vida hem pensat en estes solucions per a aprofitar cada gota. Però fa molt de temps que cap núvol passa per ací i ja quasi no ens queda aigua emmagatzemada. Només necessitem un poc de l'aigua que tens -va afegir la xicoteta Daria.

- Però jo no puc donar-vos la meua aigua, he de complir amb el meu treball. Cada dia he de descarregar les meues gotes de pluja sobre el Bosc del Nord per a contribuir a frenar el Desert Marró. No puc guardar res per a vosaltres -va dir Nuba.

- Per favor, només unes quantes gotes!- va dir Daria- Ens permetrien seguir avant. A més, per a detindre el Desert el millor és aconseguir que cresquen més plantes en el seu interior; així deixarà de ser un desert!

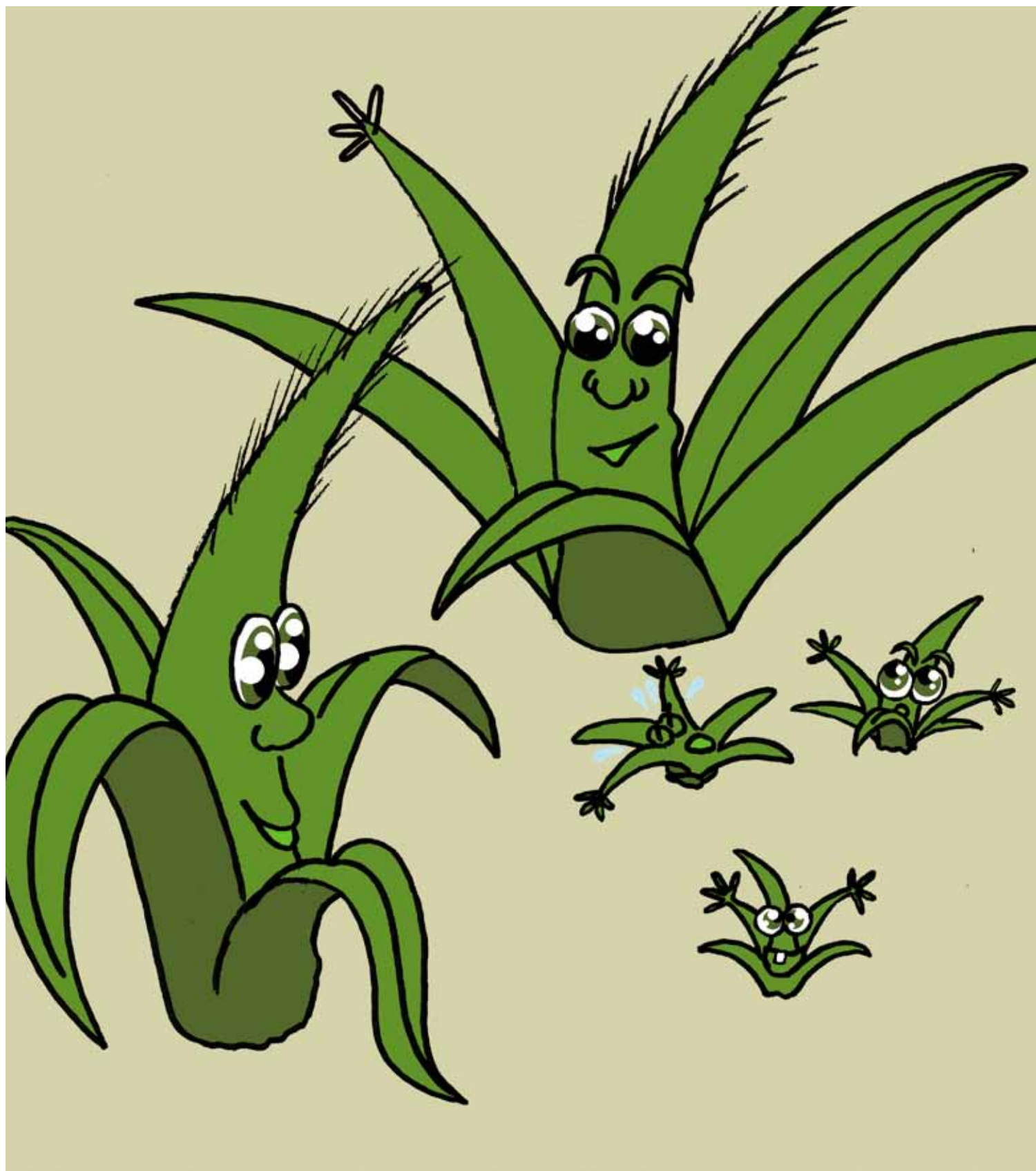
A Nuba eixa resposta li va cridar l'atenció.

- Ara mateix no tinc cap gota, però veuré què puc fer. Tornaré demà! -va dir.

De camí a casa va pensar en el que havia descobert. Encara no sabia ben bé de quina manera, però sentia que havia d'ajudar a Sol i Daria.

L'endemà va guardar una part de les seues gotes, a la vesprada va tornar a visitar-les i va descarregar pluja sobre elles.

- Gràcies Nuba! -van dir les dos plantes agraïdes. Ja no recordàvem la frescor de l'aigua. Feia tant temps que no la sentíem!

Nuba va continuar fent el mateix durant tota la setmana. Era sorprenent veure com creixien les seues amigues en tan poc de temps i això que a penes rebien unes gotes cada dia! Un matí, quina sorpresa van tindre les dos germanes quan es van alçar! Havien nascut moltes xicotetes plantes al seu voltant!

Però les coses es van complicar, Nuvolot, la més remugadora de les seues companyes de treball, es va donar compte del que estava fent:

- He descobert que ens estàs enganyant, et guardes gotes per a tu! -li va dir durant el Consell de Núvols.

Totes van mirar Nuba amb sorpresa:

- És veritat, estos dies he guardat algunes gotes, però no són per a mi, són per a dos plantes amigues meues que necessiten la nostra ajuda -va contestar.

- Ací, en el Bosc del Nord, no hi ha cap planta que necessite aigua, totes en tenen prou perquè nosaltres fem molt bé el nostre treball -va dir Nuvolot.

- És que no estan en el nostre bosc.

- El que faltava! Damunt regant plantes d'altres boscos! Quina vergonya!

- No estan en cap bosc, viuen en el Desert Marró.

- En el Desert Marró! -Totes es van mirar espantades i van començar a dir-li: Com se't va ocórrer anar-hi?, eres una irresponsable!, has utilitzat sense permís l'aigua del nostre bosc!

Llavors, Nuba els va contar tot el que havia descobert i la situació en què estaven eixes plantes i els va demanar la seua ajuda.:

- Però eixe no és el nostre problema -va dir Nuvolot-; nosaltres hem d'ocupar-nos de les nostres plantes, no de les del Desert Marró.

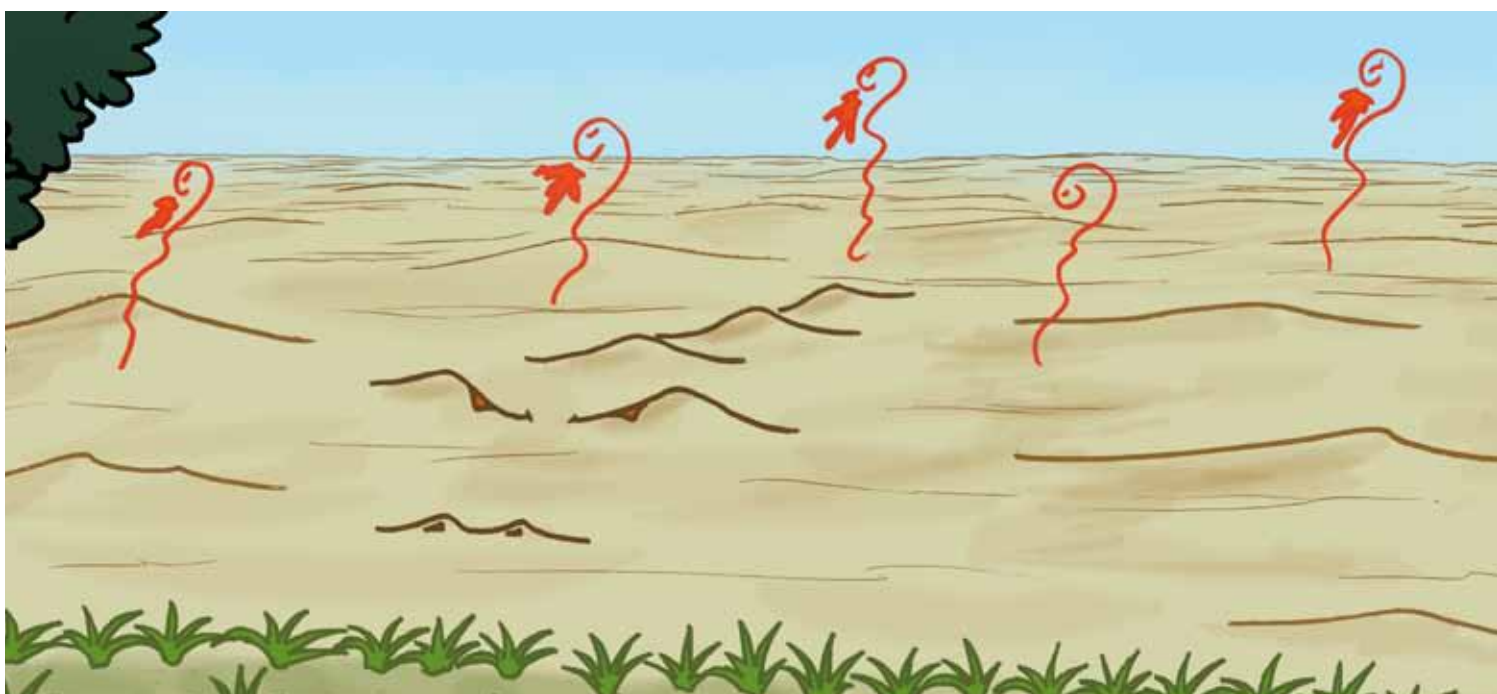
- A més, el desert no és un lloc per a les plantes. No desaproveitem la nostra aigua perquè dos plantetes capritxoses s'hagen encabotat a viure allí! -va afegir una altra.

- Vos equivoqueu -va dir Nuba- elles saben, millor que nosaltres, com aprofitar la poca aigua que tenen. Només necessiten que els ajudem a omplir els seus depòsits; ja no passen núvols per allí i, a més, sí que és un problema nostre!, perquè el Desert Marró no para d'avançar i en pocs anys el nostre bosc haurà desaparegut i, si no fem alguna cosa, totes nosaltres desapareixerem també.

En eixe moment un dels arbres més vells va intervindre des de baix:

- Nuba té raó. Quan jo era xicotet el Desert Marró era una cosa molt llunyana, tot el món en parlava, però pocs arbres l'havien vist. Ara, no obstant això, jo puc sentir la calor de la seua arena en les meues arrels.

- Llavors, qui s'unix a mi? Qui vol frenar el desert donant-me suport i salvar el nostre Bosc? -va dir Nuba.

Al principi només uns quants núvols ho van fer, però molt prompte se'ls en van unir moltes més: els uns perquè, de veritat, creien que havien d'ajudar Sol i Daria, i d'altres, pel seu propi interès, pensant en el seu futur i en el del bosc. El millor va ser quan el Consell de Núvols va organitzar nous torns que incloïen la zona del Desert Marró i mai van deixar de regar les seues plantes. Cada vegada n'eren més, i més altes, i més verdes! En el Bosc del Nord sabien que era molt difícil detindre l'avanç del desert, però tenien clar que totes havien de col·laborar, perquè com deia Nuba: “La tempestat més gran comença sempre per una gota, però una gota sola no pot aconseguir frenar un desert.”

